

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindellicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. XXVII. Joannes Baptista Bussius Viterbiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. XXVII.

JOANNES BAPTISTA BUSSIUS VITERBIENSIS.

Joannes Baptista tit. S. Mariæ in Arâ Coeli Cardinalis Bussius, Viterbiensis, Episcopus Anconitanus natus est 2. Aprilis Anno 1657. Patriam nactus Viterbium, quod Fanum Voltumnæ veteres indigitârunt. Haud longè à Volsinensi lacu in Cimini montis jugo situm est, publicis universæ Hetruriæ conventibus olim celebratum. Postea everfis idolis verum in Aris locatum Numen adoravit, & ita adoravit, ut multâ Purpurâ, quam sævissimorum Tyrannorum sanguinolenta fitis extorserat, condecoraretur. Modò etiam Sacrà Purpurâ Romanâ condecoratur, in quam Bussiorum Viterbiensium gloriosus sanguis immigravit. Jactet se Urbs splendida Viterbium, intra suos catacumbos quatuor summos Orbis Hyerarchas placidè in adventum Domini requiescere; Sed debitum mortuis honorem viventium merita resuscitant. Joannem Baptistam Bussium loquor, Virum à Sapientiâ & Religione spectatissimum, ore disertum, moribus gravem; & qui demum in juribus Pontificiis acerrimè propugnandis nunquam non totus fuit. Quod in suâ ad Colonienfes Nuntiaturâ luculenter exhibuit, ubi inter illos, quibus Germania exagitabatur, belli turbines, Sol omnibus luxit; & ne Ecclesia Colonienfis, urbe à præfidiariis Prussis infessa, detrimenti quidpiam caperet, omni studio invigilavit; & cùm non defuissent, qui velificandum necessitatibus crederent, aliam tamen & laudabiliorem viam Dynasta integerrimus inibat, non passurus ullam vel levis conniventia labem suæ Nuntiaturæ adhærescere; etiam Magnatum offensas (quæ plerumque in probissimum quemque cadunt) non reveritus, dum Sacræ Sedis, dum Religionis, quam ubique factam tectam volebat, causam propugnabat. Probè videlicet recordabatur, se apud cœlebratissimam Ubiorum gentem Nuntium agere, cujus summum in propugnanda Religione studium per tot retro sæcula admirandum in modum emicuisset. Hinc alteram illam, quâ nostra Germania gloriatur, Romam accuratiori studio sibi servandam ducebat. Enimverò Orthodoxa fides, Coloniis Aggripinæ portento ab orbe condito prorsus inaudito, nec fortassis unquam deinceps audiendo introducã, inter decumanas afflantis hæresis procellas simillimo prodigio in hanc usque diem intemerata stetit. Primus Præco & Fundator Religionis fuerat Sanctus Maternus, quem Sanctus Petrus eò immiserat, & qui ab Anno Christi 88. usque ad annum 128. verum Christi Evangelium ibi prædicavit. De eo apud Gellen. libr. 1. Syntag. 5. tradditur, quòd fuerit adolescens in Naim annorum novendecim, quem Christus Salvator noster Anno reparationis nostræ XXXII. in autumnno circa idus Septemb. resuscitaverat; qui-

quique idem procius Divæ Mariæ Magdalenæ fuisse perhibetur. Ex illo tempore Maternus Chritum coluit, ejusque fidem diffeminavit; & cum eo Eucharis & Valerius, viri sanctitate & literis exculi. Iis comitibus in Alfatiam venerat, ut annunciaret Evangelium; ibi in villâ, quæ Legia dicitur, rursus vitâ functus erat; & cum jaceret quadraginta diebus in sepulchro, acciderat ei, quod ab orbe condito, credo, nulli; Nam altera vice rursus excitatus baculo sancti Petri Apostoli, cui Deus majora, quàm à se patrata miracula promiserat, hic denique apud Ubios decimam nonam, aliasque legiones, fulminatrices à fortitudine dictas, verum Deum agnoscere fecerat. Præfuerat autem Ecclesiæ Colonienfi ut Pastor & Episcopus, quadraginta integris annis, tot quot in sepulchro latuerat diebus, ab Anno Christi 88., usque ad annum 128. quando Dominicâ post Trinitatem XVI. Evangelium legebatur de se ipso resuscitato in Naim, tertia vice mortuus est. Ætas ejus major fuit 115. annis. Is fuerat Ecclesiæ Colonienfis ortus; neque etiam ingratum lectori opus præstitero, si mirificum Religionis studium, quò Colonienfes perpetuò postea exarserunt, unâ oculis subjiciam; nec extra thematis mei propositam materiam inutiliter exorbitaturus sum, si luculenter demonstravero, unde Coloniae Aggripinæ comeritæ sint, ut Nuntius Pontificius, honore in nullam aliam urbium Imperialium cadente, perpetuò in iis resideat. Nolo hîc antiquissima rerum monumenta retexere, licet Scriptor quidam vetustissimus, isque haud ignobilis, de eâ Urbe iis verbis usus sit: *Postquam fidem suscepisti Civitas Prænobilis, recidua non fuisti; sed in illa stabilis.* In illa posteriora tempora relabor, quibus miraculi instar fuit, Colonias servari potuisse. Quantum non periculum subierat sub Gebhardo Truchsessio, Archiepiscopo aliquando suo & Imperii Septemviro? qui Agnetis Mansfeldiæ amore miserè captus, eò protervix prolapsus erat, ut Sacras Infulas maritali vinculo unâ colligare vellet, à Protestantibus Germaniæ Principibus facillè inductus, ut novam Sponsam Ecclesiæ Sponsæ Myrtratus Antistes superinduceret. At verò Senatus Populusque Colonienfis, atque imprimis Archiepiscopalis Collegii Sodales, *fideles* (ut in signatorio annulo præferunt) *Ecclesiæ Romanæ Filii*, statim Truchsessium, à Gregorio XIII. Pontifice Maximo à fidelium comunione sejunctum, tota ditone expulerunt, Ernesto Bavaro Substituto, qui Ecclesiam suam fideliter adversus expunctum Apostatam tuitus est, insigni eo facto comeritus, ut ab eo anno, (fuerat millesimus, quingentesimus, octuagesimus quartus) ex domo Boica Colonienfis Ecclesia haud interrupta serie Pastores, utpote Sacræ Religionis propugnatores vigilantissimos, assumpserit; e contra Truchsessius in Bataviæ ultimam oram eliminabatur, Sacro Principatu dejectus, è Septemvirum numero expunctus, oppidis, arcibus, exercitu spoliatus, à Religione Catholica, à Christi Fidelium confortio exul, unam secum Agnetem trahens, veluti damnatus ad funestam malorum suorum originem ante oculos semper habendam, semper adversandam. Multum dixisse videar; nec tamen adhucdum pro Orthodoxis Coloniais satis. Qualis nova Ubiis tempestas exorta fuerat sub Hermanno Archiepiscopo Anno 1543. qui Bucerum Apostatam Monachum Argentorato Bonnam accersiverat: postea etiam Melanctonem è Saxoniâ evocaverat, qui cum Pistorio, Sarcerio; & ejusmodi farinæ pluribus statim velut ad novum expugnandum Ilium advolaverat. Reclamabat fortissimè, tota, quanta est, Orthodoxa Colonia, Sacræ Sedis Canonici, celeberrima Universitas, unanimi calculo conspirans Senatus, & labis omnis expers plebs civica. Provocabant omnes ad Sacram Sedem, ad Cæsaream Majestatem. Citabatur Hermanus utrobique, comparens nullibi fulminabatur. Mox Superis, hominibusque invisus, & ex moerore contabescens, animam efflavit. Quo? Deus optimè nosti! laudatus tunc

tunc fuerat à Carolo V. Senatus Colonienſis ob inſignem in fide Catholicâ conſtantiam, quòd non ceſſiſſet malignis arietibus, violenter impellentibus. Ad illos ipſos etiam Paulus III. Pontifex Maximus Pontificium Breve tranſmiſerat, in quo totus fuerat in admiranda ejus Gentis conſtantiâ ad cœlos uſque efferendâ. Sed unde hæc tua felicitas Orthodoxa Colonia? videlicet Magnam illam Matrem colis, quæ dum Solem Orbi progeniit, non ullas in te tenebras paſſa eſt. Coæva & collactanea es Divæ Virginis; nam eo tempore, quò Beata Virgo nata fuit, quæ Chriſtum peperiffe anno ætatis ſuæ 14 perhibetur, Colonia exorta eſt, anno videlicet ante reparatam noſtram ſalutem XIV. ſexto Saturnino, & Lucretio Vaſpillone Conſulibus, quod hoc programmate Germanico aſſignatur. *Programma* *Mis Anna hat geböhren die ſeligſte Mutter / anagrama iſt die Reichs-Stadt Cöln am erſt angebauet.* Inde etiam contingit, ut in perpetuam ejus rei memoriam feſtum Nativitatis Beatiffimæ Virginis in Sacello Senatorio ab omnibus Reipublicæ Colonienſis Patribus Conſcriptis ſolemniffimè peragatur, & Senatores ſemper ante ingreſſum Curie Miſſæ, illibi celebrandæ, interſint; & qui ibi ſe præſentes non ſiſtant, etiam in Curia pro abſentibus habeantur. Es, es enimverò Orthodoxa Colonia altera Roma, tot Sacrarum Virginum Purpurata ſanguine, Tres Reges de Saba venientes tuo veluti in Solio regnantes conſpiciens, Triplicem etiam Coronam in inſignibus geſtans, quia Academiâ, Politicâ, & Eccleſiaſticâ Hyerarchia inſignis exiſtis! cujus circuitus cum quinquies mille nongentis octuaginta novem paſſibus computetur, virtus tamen longè amplior exiſtit. In quâ tot Sanctorum Catacumbos reperire eſt, ut ea laude reliquas Germaniæ urbes quàm longiffimè antecellas. Ubi denique Munſtero teſte, tot Eccleſiæ, tot Sacella magnificè exſurgunt, quot dies in anno reperias. En! quot cauſæ, eæque proſus inſignes unâ concurrant, cur Urbi Colonienſi, tantis in Eccleſiam meritis inclareſcenti, Pontificiæ Nuntiaturæ prærogativa jure perquam optimo competat. Hinc Sanctiſſimi Patris Nuntius Buſſius pro alterâ hac Româ, magnanimis Conſiliis fortiter tuendâ, animoſè ſtegit, non paſſurus, inter illa bellorum turbida alienis Sacris, militari veluti licentiâ latiùs extenſis, inaſſuetos Agrippinenſium oculos everberari. Inſignibus ſuis in eâ Nuntiaturâ luculenter exhibitis animi, ingeniique dotibus commeritus erat, ut ad Sacram Purpuram Anno 1712. 10. Maii advocaretur. Poſtea etiam hujus Principis, omnem faſtum procul exoſi precibus, à Clemente XI. facilè concedebatur, ut omni pompâ ſepoſita, veluti Privatus, urbem ingrederetur. Nec tamen Solus venerat; ſed ſuæ eum virtutes comitabantur, quarum ſatellitio inſtructus, multò glorioſius Romam intrabat, quàm ſi triumphali invecum curru, & ad celfa Capitolia delatum, Populus Quiritum aſpexiſſet. Aſpicit enimverò Sacra Roma ceu Sydus benignum in Eccleſiâ lucidum: miratur Colonia intemeratæ virtutis Virum. & qui demum Religioni poſthabebat omnia. Ancona non jam rudis & informis, ſed eo ſummo Paſtore excultiſſima, ſuam ſibi felicitatem, cum Tantus Moderator ad clavum ſedeat, aggratatur.